

Čaša na štikli

Čaša na štikli bila je najlepša u celoj vitrini. Ostale čaše su joj zavidele i ona je to znala. Ipak mislila je da lepota nije greh već dar i zato je uživala u odrazu svoje glatke, vižljaste i svetlucave pojave. Za razliku od ostalih čaša i šolja koje su i po nekoliko dana bivale ostavljene na ivici slivnika sudopere, uprljane brbljivim usnama, ona je uvek imala svoje posebno mesto. Na vrhu vitrine od kuvane orahovine, ona i komplet porcelanskog čajnog posuđa bili su malo plemstvo u stanu Filipa Antića, večitog studenta i još većitijeg neženje. Svoje privilegovano mesto čaša na štikli napuštala je samo u specijalnim prilikama kada je Filip imao lepu damu za gosta. Tada je u sebi imala visok procenat alkohola, najčešće dunje ili francuskog konjaka ali bi je dama ljubazno oslobodila tog tereta, ostavivši joj pečat ruža po ivici.

U retkim prilikama čaša na štikli silazila je među obično građanstvo kada bi je Filip, kao dvomesečnu bebu, filovao deterdžentom i brižljivo obrisao žuto – zelenim sunđerom. I tada, dok je čekala da se ocedi osećala je kako je ljubomorni i gorljivi pogledi drugih čaša vraćaju u pesak. Jeftine šoljice za kafu – torokušu, zveckale su okupljene oko vlažne krpe za sudove. Visoke čaše za kiselu vodu i bezalkoholna pića gledale su je sa svojih moralizatorskih visina. Jedinu utehu nalazila je u simpatičnom dvojcu sačinjenom od gabaritne krigle za pivo i 0,03 čašice, poznatom pod nadimkom "Podmornica". Oni je nisu osuđivali i zato ih je volela i pored njihovog ne baš sjajnog osećaja za higijenu.

Jednoga dana čaša na štikli čekala je da jutarnji zraci Sunca upiju vodu sa njenih ivica. Nova Filipova devojka bila je strasni ljubitelj kafe pa ju je popila uz pelinkovac. Stoga, čaša sa štiklom našla se je u blizini zavidne šoljice sa do pola izbledelim purpurnim srcem na sebi.

„Lep dan danas!“ pokušala je da razbije monotoniju bež trpezarijsog stola.

„Da“ procedila je šoljica „lep i uspešan dan za tebe i Filipa...“ Čaša na štikli bila je zbunjena.

„Kako uspešan? Ne razumem...“ Šoljica ju je prostrelila „Razumeš! Svodnice najobičnija!“

„Ne dozvoljavam ti da mi se tako obraćaš“ uzvratila je čaša na štikli „Ja samo radim svoj posao, uostalom kao i sve druge čaše.“

„Ne stavljam naše poslove u isti koš“ umešala se visoka čaša za đus „Moj posao je da osvežim Filipa zdravim napitkom! A ne da trujem alkoholom njegove devojke i izigravam mu makro!“

Čaša na štikli bila je zaprepašćena „Ama šta pričate! Kakav makro! Iz mene samo piju i to je sve.“

„Razmisli...“ počela je dežmekasta šolja za nes sa natpisom *Muški mozak* na sebi „Kada to tebe Filip koristi? Isključivo onda kada hoće da zavede neku devojku. Ti se draga moja alarmiraš u specijalnim osvajačkim poduhvatima našeg vlasnika kada mladu naivnu lovinu treba omamiti pred ... znaš već šta!“

„Da li je Filip ikada pio iz tebe kada je sam?“ bila je nemilosrdna šoljica za kafu „Nikad! Zato te čuva pod staklenim zvonom i izvlači po potrebi kao tajno oružje.“

„Ama koj vam je moj...“ dogegala se je do reči čašica 0, 03“ „Pa ima .. hik .. čovek pravo na ljubavni život ... hik ...“

„Ljubav! Koja ljubav?“ vrisnula je šoljica „Pa jeste li i jednu od svih devojaka koje su prodefilovale kroz ovaj stan videli dvaput? Niste! Jer naš Filip je pravi muški skot koji bi obrlatio i rođenu majku da mu ova štiklirana pomogne!“

Čaša na štikli je ćutala i gledala dole. Prvi put u životu videla je koje je boje pod. Bila je poražena jer je poverovala u tuđ sud o sebi.

„Hej, ne daj da te isporovociraju“ dodala joj je očinski krigla „Svi ti koji su ti do maločas držali moralne pridike ovog časa bi se menjali s tobom. Samo ne mogu jer nisu stvoreni za to

„I sad ti kenjaju ... hik .. „ klimnula je čašica 0,03 drugarski.

U to je ušao Filip. Uključio je muziku, zavrnuo rukave i počeo da briše sudove i vraća ih na mesto. Dunuo je u svoju omiljenu čašu na štikli i obrisao je. Ipak, koliko god se trudio nekako nije mogao da joj povрати stari sjaj.

***

Filip je bio nenačet. Kao ogrebotine, život je po njemu i sve ostalo slikao površno. Imao je nesreću i sreću da nikad u svom životu ne naiđe na ljude koji bi ga zaustavili na trenutak. Naveli ga da se pita i razmlišlja. Živeo je po utvrđenom redosledu i sve stvari prihvatao onakve kakvim se čine jer nije znao da postoji nešto bolje i više. Bio je onakav kakav bi bio svako kome bi život podelio toliko dobre karte da mu nikad nešto ne nedostaje. Ljubio je ali nije budio. Bio je povređen ali nikad obeležen ožiljkom. Patio je ali nikada nije krvario.

Kao i mnoge večeri pre toga i tada je izašao u klub sa prijateljem koji se je oblačio u istom butiku kao i celo njihovo društvo. Standardno je popio tri *hajnikena* i potom prišao devojci lepoj poput onih kojima je i ranije prilazio. I njoj je, osećajući tolinu njenog vrata, uzeo broj telefona na koji je sutradan uputio šabloniranu poruku sa medvedićem. Posle dnevne porcije razgovora i pomfrita u snek – baru ”Bucko” i ta je devojka jedne srede prihvatila poziv da ga poseti.

Sela je u za to predviđenom delu kauča od trula višnja kože i na pitanje da li hoće čašu konjaka odgovorila „Može.“

Dok se je Filip približavao vrhu vitrine šoljica za kafu gledala ga je sa zluradim osmejkom. Nošena dlanom svoga gazde čaša na štikli osećala je na svojoj površini osudu visokih čaša i džangrizavost šarenih šolja. U toj areni od dnevne sobe bila je mali hrišćanin kog su Rimljani rešili da poštede da ne bi trošili lavove. Vrhovni sud posuđa bio je spreman da se okrene na drugu stranu kada se nešto desilo.

Čaša na štikli približavala se je usnama još jedne devojke koju će prokleti. U tom trenutku odlučila je da učini nešto drugo. Iz sve snage cimmula se je napred i uspela da se izmigolji iz elegantnog dvoprjsja devojke. Za tren oka i jedan uzdah bila je na podu. Promenjena.

„Oh, oprost!“ refleksno je reagovala devojka i posegla za komadićima stakla. „Ah !“ vrisnula je potom i podigla ruku. Na njenom dlanu pojavila se tanka posekotina iz koje je potekla krv.

„Milice!“ Filip je klekao pored nje i zbunjeno je gledao u njenu šaku. Bilo je to prvi put da je nekom pritekao u pomoć. Da je neko tu pred njim krvario zbog njega. I dok je maramicom zaustavljao krv posmatrao je njene oči. U njima je video nešto novo. Zahvalnost. Mir. Dopadanje.

***

Šaka odlikovana flasterom mahala mu je iz poslednjeg dnevnog autobusa koji se utapao u gusti mrak. Iz jedne prepunjene kante virili su delići čaše na štikli. Dok ih je iznosio iz stana Filip je mislio samo jedno

„Bože, odakle im ovoliki sjaj?“